FORTS.

hjälpa de fattiga kommer ifrån.

– Många av mina supportrar är advokater, storjordbrukare, industriägare och andra inflytelserika personer. De donerar stora summor som sedan kanaliseras till socialt arbete, sade Arun Gawli.

Kvarteren runt Dagdi chawl är deprimerande. Stadsdelen är svart av smuts som aldrig torkats ren från hus och trottoarer. En gång bodde här många judar och stadsdelen var känd som ett medelklassområde. Fortfarande finns här två synagogor. I dag är dock området förfallet med hus som håller på att kollapsa, och utslagna människor som ligger apatiska bland avfallshögarna.

På trottoarerna har familjer byggt temporära hem av plåt, presenningar och brädder. De lagar mat och tvättar sig några centimeter från dieselosande lastbilar som transporterar bananer till marknaden intill. Byculla är centrum för handeln med bananer i Mumbai.

De fattigas beskyddare

Det är dessa fattiga som ger Arun Gawli sitt stöd. De bryr sig inte om att medelklassen anklagar honom för att vara en gangster. För dem är han en person som ger dem hopp om en bättre framtid. En man som har stått upp mot polisen, rättsväsendet och rivaliserande kriminella gäng måste vara en person med exceptionell förmåga och list. Han är en värdig ledare, anser de, för staten har inte gett dem någonting. Hans organisation skyddar kvarteren från andra gäng och från polisen som de anser är statens förlängda arm och som bara ställer till förtret för dem.

De fattiga är kritiska till sina nuvarande politiker eftersom dessa inte gett dem skolor, sjukvård och ekonomisk trygghet. Därför vänder de sig till personer som Arun Gawli och hoppas att han skall hjälpa dem ut ur misären. Människor i Indien röstar på personer, inte ett parti. De föredrar att lita på en patron, en beskyddare som lovar att hjälpa dem. Dock, när dessa patroner är kriminella utgör de en fara för demokratin.

Jag ställde en sista fråga till Arun Gawli.

– Kommer jag i en framtid att se dig i parlamentets talarstol i New Delhi?

Arun Gawli vände på handflatorna mot himlen, tittade upp och sade.

– Om Gud vill.

Det gick dock mindre bra i valet till stadsfullmäktige 2002 för Arun Gawlis parti. Av 25 kandidater som ställde upp var det bara hans trognaste vapendragare **Sunil Ghate** som blev vald. Han sitter i dag i Mumbais stadsfullmäktige och fattar beslut om stadens framtid. Han var en av dem som förhörde mig innan jag släpptes fram till Arun Gawli. En kylig typ som aldrig berättat en rolig historia i sitt liv.

Pär Jansson, text och foto

Sydasienkonferens i Lund ett slag för modernismen

Den 18:e Europeiska konferensen i moderna Sydasienstudier ägde rum i Lund mellan den 6 och 9 juli i år. Det var SASNET, Nätverket för Sydasienstudier i Sverige, och Lunds universitet som arrangerade. Under några regniga julidagar samlades folk från i stort sett hela världen för att diskutera aktuella problem inom Sydasienforskningen.

Staffan Lindberg inleder specialpanelen om Fattigdom och Utveckling i Sydasien i vilken bland andra deltog Alia Ahmad från Lund och Zulfiqar Bhutta från Karachi.

Detta var den största konferensen i sitt slag med nästan 400 deltagare, 385 anmälda papers i 44 olika seminariegrupper; och med över 100 av dessa publicerade på konferensens hemsida. Den arrangerades på uppdrag av den europeiska organisationen för Sydasienstudier, EASAS, och blev den första i dess 36-åriga historia som var helt nätbaserad.

Allt publicerades på hemsidan; instruktioner, anmälningsformulär, liksom detaljerade program för de olika seminariegrupperna och abstracts på de uppsatser som presenterades i dessa. Journalisten **Behnoosh Payvar** skrev dagsnotiser och tog bilder som publicerades på nätet dagen efter. Allt i enlighet med SASNET:s främsta målsättning som är att sprida information och bygga en social och intellektuell gemenskap.

Credo för vår tid

Dessutom vill SASNET slå ett slag för tvärvetenskap och samarbete mellan humanister/samhällsvetare och medicinare/naturvetare/tekniker. En panel handlade om hälsa och social utveckling i Sydasien och leddes av prof. **Zulfiqar Bhutta** från Aga Khan Medical University i Karachi, Pakistan; en annan om teknik och miljöproblem under ledning av prof. **Gunnar Jacks** från KTH i Stockholm. Ett utslag av vår övertygelse om alla vetenskapers enhet och behovet av ett credo som säger att vetenskaperna bör vara av nytta för samhället för att motivera sin fortsatta existens och finansiering genom offentliga medel. En vetenskap som tar universalismen på allvar.

Nytt var också det stora antalet helfinansierade resestipendiater från Sydasien, dels 23 yngre forskare som valts ut efter uppsatstävling med över 60 deltagare, dels 18 sydasiatiska panelordförande. Vid tidigare konferenser har detta antal varit betydligt lägre och finansieringen mindre heltäckande. Jag minns hur vi på en tidigare konferens i Tyskland träffade några av dessa stipendiater, som med ca 4 500 kronor skulle täcka både resa och uppehälle. De hade knappast ”förlorat sina hjärtan i Heidelberg.”

Konflikter och utveckling

Konferensen hade två underteman. Traditionen bjuder annars att vem som helst med lite känningar bland sydasienforskare kan sätta upp en panel, som det kallas, och i vilken vad som helst kan avhandlas från exempelvis propositionernas betydelse i klassisk bengali till globaliseringens effekter för landsbygdsbor i Nepal. Nu hade vi valt att betona dels etniska och kulturella konflikter på subkontinenten, och dels fattigdom och mänsklig utveckling.

Forskare från hela världen deltog i Lundakonferensen. Här Sidsel Hansson, Lund, Manonita Ghosh, Australien, och Gunnel Cederlöf, Uppsala.

FOTO: BEHNOOSH PAYVAR

Dipankar Gupta, antropologiprofessor från Jawaharlal Nehru University i New Delhi, talade om det förstnämnda och kom i sin analys in på kastsystemet och försöken att med modern kvoteringspolitik rätta till århundradens orättvisor i Indien. Det som vid självständigheten hade börjat som en avgränsad positiv särbehandling av de oberörbara och stamfolken har med åren utvecklats till ett omfattande system för kvoterad intagning av studenter vid universiteten och anställning av folk i statliga verksamheter.

När nu nästan 50 procent av alla platser kvoteras för den ungefär lika stora andelen av befolkningen som klassificeras som ’scheduled castes’ och ’backward castes’, med en från engelsmännens tid nedärvd terminologi, har systemet blivit ohanterligt och fullt av korruption i form av falska intyg om ens status som ’backward’ trots att man egentligen fötts som ’forward’ i sin kast. Inte undra på den hindunationalistiska politiska reaktionen, brahminska studenter som bränt sig till döds i protest, och fem års politiskt maktinnehav i New Delhi med förödande konsekvenser för de fattiga och för miljön.

De fattigas lott

Vi har bevittnat en ganska makalös ekonomisk utveckling i Indien med omnejd under de senaste två decennierna. Med stöd i bland annat en dynamisk utveckling av IT-industrin har Indien seglat upp som ett framtida centrum i en världsekonomi dominerad av tjänster och underhållning. Men Indien och de andra länderna i Sydasien är trots detta knappast så ’shining’ (skimrande) som hindunationalisterna ville få oss att tro i den senaste valkampanjen.

Minst 500 miljoner av subkontinentens cirka 1,4 miljarder invånare lider fortfarande av skriande fattigdom och saknar det mesta i materiellt, andligt och hälsomässigt avseende. Professorerna **Ghanshyam Shah** från Ahmedabad och **Zulfiqar Bhutta** från Karachi uppvisade en förödande statistik och verklighet i sina föredrag. Till detta kommer de omfattande miljöproblemen i industrialismens och stadsutvecklingens spår – brist på och förgiftat vatten och luft, eroderade jordar, skövlade skogar, översvämningar …

Det finns en väg ut ur eländet, men det kräver kunskaper och offentliga insatser i form av statlig samordning av marknad och civilsamhällen och det finns saker som bara effektiva offentliga och demokratiska institutioner kan genomföra och upprätthålla. Har fanns credot igen – vi kan och bör förändra till det bättre allt det som vi är mäktiga att förändra.

Ingenting nytt under solen

Resten får lämnas till gudarna eller ödet eller till det ontologiska, epistemologiska och individualistiska kaos som postmodernismen fått oss att landa i. Men helst inte allt på vår jord! **Meera Nanda** beskrev livfullt hur dagens hindunationalism ingått en ohelig allians med denna postmodernism eller snarare postkolonialism, vars främsta svärd riktas mot modernismen och tron att det går att förändra till det bättre – bara ett imperialistiskt västerländskt påfund enligt dess uppfattning.

Under detta omvända credo försöker hindunationalisterna lägga ner modern experimenterande vetenskap – allt vetande finns ju redan i de vediska skrifterna och de upptäckter som de vediska siarna gjorde för flera tusen år sedan, till och med så avancerade teorier som **Einsteins** relativitetsteori fanns redan uttänkta på den tiden. I ljuset av detta har nu också skolornas läroböcker skrivits om så att denna glorifierade bild av Indiens förflutna lyser igenom, medan muslimer och andra erövrare förpassats till sin rätta plats, i skuggan, eller snarare som de som förstört denna hinduiska storhet.

Modernism också i panelerna

Utan att egentligen ha en fullständig överblick över vad som försiggick i de olika panelerna vågar jag påstå att över lag präglades av ett starkt socialt och politiskt intresse. Oavsett det gäller jordbrukets institutioner, den demografiska situationen eller politiska system så ligger det allmänna kunskapsintresset fast i form av sociala förbättringar och framsteg.

Men det fanns och finns naturligtvis många paneler ägnade andra grenar av moderna Sydasienstudier med estetisk, andlig och kulturell inriktning, och vars forskning frambringar kunskaper som ytterst gör våra liv så mycket rikare.

Men modernismen lever alltså i allra högsta grad och med ambitionen att inte bara förklara världen utan också förändra den till det bättre.

Kanske inte att undra på det roande missförstånd som utspelade sig på ett av Lunds familjära små hotell en morgon under konferensen. Dr. **William Radice** hade av konferensen utsetts till dagboksförfattare (läs hans roande och initierade krönika ”Swedish Rhapsody” direkt på konferensens hemsida:

Vid frukosten träffade han en sömnig amerikansk juristprofessor.

”Are you attending the South Asian Studies Conference?” mumlade Radice över en kopp kaffe.

”No”, he said, (he was from Suffolk University, Boston, and they had an exchange programme with the Faculty of Law at Lund).

Amerikaprofessorn började tala om Salvation Army! Han sa att han inte hade sett några medlemmar av armén i Sverige, medan de syntes till överallt i Förenta Staterna, och han hade också sett dem i Storbritannien.

Mumlande om Sydasien är alltså försåtligt, termen har knappast etablerats och allt från Sydostasien till tydligen ’Salvation Army’ kan tydligen frammanas. Min mor lärde sig heller aldrig ordet Sydasien – hon undrade alltid när jag skulle sluta med *Sydostasienbulletinen* och i stället ägna mig åt något nyttigare.

Och naturligtvis, många av de ledande forskarna på vår Sydasienkonferens skulle kanske gärna se sig som ett slags företrädare för en vetenskapernas frälsningsarmé!

Staffan Lindberg

Allt om konferensen i Lund:
http://www.sasnet.lu.se/EASAS18.html